

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 849/05
17.10.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Горана Чавлине, Бате Цветковића, мр Сретка Јанковића и Верољуба Цветковића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА, због кривичног дела силовања из члана 103. став 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалби бранилаца оптуженог АА, адвоката АБ и адвоката АВ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду К број 521/03 од 20. 10. 2004. године, у седници већа одржаној, у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, у присуству оптуженог АА и његовог браниоца, адвоката АБ, а у одсуству заменика Републичког јавног тужиоца, који је уредно обавештен, дана 17. 10. 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба бранилаца оптуженог АА, а пресуда Окружног суда у Београду К број 521/03 од 20. 10. 2004. године, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Окружног суда у у Београду К број 521/03 од 20. 10. 2004. године, оптужени АА, оглашен је кривим због кривичног дела силовања из члана 103. став 1. КЗ РС, па је осуђен на казну затвора у трајању од 4 године.

Оптужени је на основу члана 193. и 196. ЗКП, обавезан да на име трошкова овог кривичног поступка плати суду износ од 32.500,00 динара, а на име судског паушала износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

На основу одредбе члана 206. ЗКП, законски заступник оштећене ББ, ВВ упућен је на парницу ради остваривања свог имовинско-правног захтева.

Против ове пресуде жалбу су изјавили браниоци оптуженог, адвокат АБ и адвокат АВ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да се првостепена пресуда преиначи, тако што ће Врховни суд оптуженог АА ослободити од оптужбе, јер није доказано да је исти учинио дело за које је оптужен, или пак исту пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Заменик Републичког јавни тужилац Србије у поднеску Ктж. број 990/05 од 24. 05. 2005.године предложио је да Врховни суд Србије одбије као неосновану жалбу бранилаца оптуженог АА, а првостепену пресуду потврди.

Врховни суд је, размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП. па је након оцене жалбених навода, на седници већа одржаној у смислу члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештеног заменика Републичког јавног тужиоца, а у присуству оптуженог АА и његовог браниоца адвоката АБ, нашао:

Жалба је неоснована.

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона, на које другостепени суд, у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП, увек пази по службеној дужности.

Побијајући првостепену пресуду због битне повреде одредаба кривичног поступка браниоци оптуженог не указују конкретно ни на једну битну повреду, већ образложење овог жалбеног основа своде на оспоравање утврђеног чињеничног стања.

Побијајући пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и стим у вези указујући на повреду кривичног закона, жалбом бранилаца оптуженог се оспорава правилност чињеничних закључака првостепеног суда у погледу одлучних чињеница битних за постојање кривичног дела и кривичне одговорности оптуженог АА. С тим у вези жалбом се истиче да првостепени суд није на поуздан начин утврдио да је оптужени АА предузео радњу извршења кривичног дела које му је стављено на терет, те се оспорава утврђење првостепеног суда да је оштећена, телесне повреде описане у изреци првостепене пресуде, задобила услед удараца секиром задатих од стране оптуженог, указујући да је нелогично да су повреде на десној страни тела које су констатоване код оштећене, нанете приликом обљубе, ударцима оптуженог за кога је утврђено да је деснорук. Побијајући пресуду по овом основу жалбом се оспорава и оцена исказа оштећене ББ, саслушане у својству сведока, као и сведока СС, те налаза и мишљења комисије вештака ГГ и ДД, као и налаза и мишљења вештака Института за судску медицину и то у погледу утврђивања постојања обљубне моћи оптуженог. Истовремено се указује на пропуст првостепеног суда да суочи оптуженог са судским вештацима у погледу времена трајања укрућености за време ерективног теста.

По оцени Врховног суда, чињенично стање у првостепеној пресуди правилно је и у потпуности утврђено јер је првостепени суд свестрано оценио све изведене доказе појединачно и у међусобној повезаности као и са одбраном оптуженог.

Правилном оценом одбране оптуженог АА и свих изведених доказа, првостепени суд је несумњиво утврдио да је оптужени АА у време, на месту и на начин описан у изреци и одговарајућим деловима образложења пресуде, употребио силу према оштећеој ББ и то таквог интензитета да је била подобна за сломи отпор жртве, да је оштећеној упутио отворену претњу изјавивши да ће јој одсећи главу ако буде викала, те да је обљубио оштећену тако што је својим полним органом продро у њен полни орган.

По оцени Врховног суда, жалбени навод бранилаца оптуженог, којим се указује да је неприхватљив закључак првостепеног суда да је оптужени који је деснорук, ударајући секиром оштећену приликом обљубе, истој нанео телесне повреде у пределу десног дела тела, оцењен је као неоснован, имајући у виду да је првостепени суд утврдио да је оптужени употребљавао силу према оптуженој и пре самог чина обљубе када ју је одвукао према шуми, оборио је на земљу и канапом јој везао руке за дрво, те стога није искључена могућност да су јој означене телесне повреде нанете и том приликом, при том налазећи да је правилан став првостепеног суда да постојање телесне повреде није законско обележје кривичног дела силовања из члана 103. став 1. КЗ РС, те чак и да није било телесне повреде у конкретном случају би кривично дело постојало, с обзиром да је потпуно расветљено на који начин је оптужени силом принудио оштећену на обљубу уз претњу да ће јој секиром одсећи главу.

Прихватајући као објективан и стручан налаз и мишљење вештака ГГ и ДД, којим је утврђено да исказ оштећене ББ није резултат конфабулације, симулације нити манипулације, те да је сугестивност, једна од особина умерене менталне ретардације која је констатована код оштећене, али да унапред учење приче превазилази њене могућности, првостепени суд је правилно, као веродостојан, прихватио исказ оштећене ББ који се допуњује и у складу је са исказом сведока СС, као и са налазом и мишљењем Института за судску медицину из кога произлази да је код оштећене у време критичног догађаја дошло до

раздевичења. Стога, Врховни суд налази да се жалбом бранилаца оптуженог неосновано оспорава оцена исказа означених сведока.

На основу налаза и мишљења Института за судску медицину и исказа вештака ЋЋ, датог на основу непосредног прегледа оптуженог, те увидом у фотодокументацију Института за судску медицину, правилно је првостепени суд утврдио да је оптужени у време извршења кривичног дела поседовао обљубну моћ и да код истог не постоји ни једно органско стање које би ометало постизање укрућености полног уда, односно које би га онемогућавало да изврши обљубу, због чега је, по оцени Врховног суда, правилан закључак првостепеног суда када је нашао да је неприхватљива одбрана оптуженог у делу у којем тврди да није у могућности да има сексуални контакт са женом, јер не може да постигне ерекцију, а за који закључак је дао детаљне разлоге које у свему као правилне прихвата и Врховни суд.

Врховни суд налази да је неоснован жалбени навод бранилаца оптуженог да је првостепени суд пропустио да суочи оптуженог и судске вештаке и то на околност временског трајања укрућености полног уда за време ерективног теста, будући да су њихови искази у овом делу противречни, с обзиром да се у конкретном случају не ради о одлучној чињеници чије је утврђивање било од битног утицаја за одлучивање у овој кривично правној ствари.

Остали наводи жалбе бранилаца оптуженог у којима износе своју верзију догађаја и дају сопствену оцену појединих доказа без утицаја су на другачији исход овог кривичног поступка.

На правилно и потпуну утврђено чињенично стање, правилно је примењен кривични закон када су радње оптуженог АА, правно квалификоване као кривично дело силовања из члана 103. став 1. КЗ РС, те је с тим у вези првостепени суд у пресуди дао јасне и довољне разлоге које Врховни суд у свему прихвата, па се наводи у жалби бранилаца оптуженог, да је у конкретном случају повређен кривични закон, показују неоснованим.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, а поводом жалбе бранилаца оптуженог, Врховни суд налази да је правилно првостепени суд утврдио све околности у смислу члана 41. ОКЗ, које су од утицаја на одмеравање казне оптуженом, а којим околностима је дао одговарајући значај и правилно оптуженог АА за извршено кривично дело силовања из члана 103. став 1. КЗ РС осудио на казну затвора у трајању од 4 године.

По налажењу овога суда тако одмерена казна сразмерна је тежини и степену друштвене опасности извршеног кривичног дела, као и степену кривичне одговорности оптуженог те је нужна али и довољна за постизање сврхе кажњавања из члана 33. ОКЗ. Стога се и жалба бранилаца оптуженог у делу због одлуке о казни оцењује као неоснована.

На основу свега изложеног Врховни суд је на основу члана 388. ЗКП, донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар Председник већа-судија

Весна Веселиновић, с.р. Јанко Лазаревић. с.р.

За тачност отправка

МЂ